

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4535/2022
27.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Светислав Величковић, адвокат из ..., против туженог ББ из села ..., чији је пуномоћник Дамир Бејић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2299/2020 од 29.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 27.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2299/2020 од 29.09.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2299/2020 од 29.09.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2299/2020 од 29.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П 3190/18 од 16.01.2020. године, којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име претрпљене штете због изгубљене зараде, за период од 01.01.2017. године до 31.03.2017. године исплати износ од 9.432,96 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 56.625,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11..18/20, даљем тексту: ЗПП).

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о облигационим односима и Закона о путним исправама, цитираних у образложењу нижестепених пресуда и применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу накнади штету због изгубљене зараде, коју тужилац тврди да је претрпео јер није могао да обавља рад код послодавца у иностранству према закљученом уговору о делу у периоду од 01.01.2017. године до 31.03.2017. године, из разлога што је због замене путне исправе са туженим, путна исправа тужиоца одузета од туженог 27.12.2016. године приликом покушаја уласка туженог у Словенију и враћена тужиоцу након 4 месеца, односно након истека временског периода који је тужилац требало да проведе на раду у иностранству. Ово због тога што тужилац није доказао да је штету у виду изгубљене добити претпео радњама туженог, односно његовом кривицом, јер према утврђеном чињеничном стању тужилац није пажљиво руковао и савесно чувао свој пасош на начин да не дође у посед неовлашћеног лица, као и да је тек 04.01.2017. године обавестио Полицијску управу у Врању да је дошло до замене путних исправа са туженим, у време када је већ требало да почне да тече период рада код послодавца у иностранству по закљученом уговору.

Имајући у виду да је побијаном одлуком одлучено уз адекватну примену одредаба материјалног права, као и да одлука у споровима са овом врстом тражене правне заштите зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, то Врховни касациони суд налази да у овој правној ствари не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.07.2018. године. Вредност предмета спора је 9.432,96 евра, у динарској противвредности..

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Туженом не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**